

RICHELLE MEAD

POKRVNÉ PUTÁ

STRIEBORNÉ TIENE

PRÍBEH ZO SVETA MEGAÚSPEŠNEJ SÉRIE *UPÍRSKA AKADEMIA* POKRAČUJE!

POKRVNÉ PUTÁ

RICHELLE MEAD

je autorka týchto kníh:

séria *Upírska akadémia*

Upírska akadémia

Mrazivý bozk

Tieňom pobožkaná

Krvavý sľub

Spútané mágiou

Posledná obeť

séria *Pokrvné putá*

Pokrvné putá

Zlatá ľalia

Indigové kúzlo

Ohnivé srdce

Strieborné tieň

séria *Diamantový dvor*

Diamantový dvor

Polnočný klenot

Smaragdové more

The logo is a stylized, calligraphic monogram, possibly representing the letters 'P' and 'D' intertwined. It is positioned to the left of the main title.

POKRVNÉ PUTÁ

STRIEBORNÉ TIENE

RICHELLE MEAD

slovar

Copyright © 2014 Richelle Mead

Translation © Gabriela Račková 2025

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2026

ISBN 978-80-566-7448-3

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu

Richelle Mead: *Bloodlines Series, Book 5 – Silver Shadows*,

ktorý vyšiel vo vydavateľstve Razorbill, an imprint of Penguin Group (USA) Inc., New York 2014, preložila Gabriela Račková.

Zodpovedná redaktorka Dáša Jajcayová

Editorka Dana Brežňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,

Bojnická 10, 831 04 Bratislava, v roku 2026.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač: TBB, a.s., Banská Bystrica

BN: 150852/01

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným odporúčaním pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovar.sk

pobox@slovar.sk

Venujem #UARodine

SYDNEY

PREBUDILA SOM SA DO TMY.

Neprekvapilo ma to, pretože som sa do nej budila posledných... vlastne som ani nevedela, koľko dní. Mohlo ísť o týždne aj mesiace. V tej malej studenej cele, kde mi posteľou bola iba drsná kamenná dlážka, som stratila pojem o čase. Únoscovia ma podľa vlastného uváženia udržiavali pri vedomí alebo v spánku pomocou nejakej drogy, čo mi znemožňovalo počítať dni. Chvíľu som bola presvedčená, že mi to pridávajú do jedla či vody, tak som prestala jesť. No dosiahla som len to, že ma krmili nasilu – čo už nikdy v živote nechcem zažiť –, a droge som sa nevyhla. Napokon som si uvedomila, že mi ju dnu púšťajú cez ventiláciu, a, na rozdiel od jedenia či pitia, dýchať som musela.

Kratučký okamih som sa pohrávala s bláznivým nápadom, že budem merať čas podľa svojho menštruačného cyklu, ako to robievali ženy v primitívnych kultúrach, ktoré sa riadili mesiacom. Moji únoscovia, zástancovia čistoty a efektívnosti, mi dokonca poskytli ženské hygienické potreby, keď prišiel ten čas. Aj tento plán však zlyhal. Únos mi znemožnil užívať antikoncepciu, čo mi narušilo hormonálnu rovnováhu a cyklus bol zrazu nepredvídateľný. Nedalo sa podľa neho merať nič, najmä v kombinácii s nepravidelným spánkovým režimom. Jediné, čím som si bola istá, bolo to, že nie som tehotná, čo bola obrovská úľava.

Keby som sa musela obávať o Adrianovo dieťa, alchymisti by nado mnou získali neobmedzenú moc. No v tomto tele som bola iba ja a ja znesiem všetko, čo mi spravia. Hlad, zimu, hocičo. Zaprisahala som sa, že ma nezlomia.

„Premýšľala si o svojich hriechoch, Sydney?“ V malej cele sa rozľahol plechový ženský hlas, akoby prichádzal odvšadiaľ. Posadila som sa a stiahla si drsnú košeľu na kolená, ale iba zo zvyku. Nemala rukávy a bola tenká ako papier, takže ma absolútne nehriala. No budila vo mne dojem dôstojnosti. Dali mi ju po nejakom čase, vraj ako prejav ich dobrej vôle. V skutočnosti len nestrpeli moju nahotu, najmä keď videli, že ma nedeptá tak, ako dúfali.

„Spala som,“ odvrkla som s potláčaným zívnutím. „Nemala som kedy premýšľať.“ Z tej drogy vo vzduchu som bola večne ospalá, ale primiešavali tam aj nejaký stimulant, aby som zostala hore, keď sa im to hodilo, bez ohľadu na to, aká vyčerpaná som bola. Výsledkom bolo, že som sa nikdy necítila odpočinutá – čo bol ich zámer. Psychologická vojna najlepšie funguje na unavenú myseľ.

„Snívalo sa ti?“ spýtal sa hlas. „Snívalo sa ti o vykúpení? O tom, aké by to bolo, keby si znova uzrela denné svetlo?“

„Viete, že nie.“ Dnes som bola nezvyčajne zhovorčivá. Neustále mi kládli tie isté otázky a niekedy som iba mlčala. „Ale ak mi na chvíľu prestanete podávať sedatíva, možno sa mi podarí poriadne sa vyspať. Potom si budeme môcť potrkotať o snoch.“

Ešte dôležitejšie však bolo, že skutočný spánok by Adrianovi umožnil nájsť ma v snoch a pomôcť mi dostať sa z tejto peknej diery.

Adrian.

Len vďaka jeho menu som prežila tie nekonečné hodiny v tme. Myšlienky naňho, na našu minulosť a budúcnosť mi

pomáhali zvládať prítomnosť. Často som sa v nich stratila a spomínala na tých pár mesiacov, čo sme spolu strávili. Na-ozaj to bolo tak krátko? Za devätnásť rokov svojho života som nič nevnímala živšie a zmysluplnejšie ako čas, ktorý som prežila s ním. Dni som si vyplňala myšlienkami naňho. Prehrávala som si každú vzácnu spomienku, radostnú aj srdcervúcu, a keď sa mi minuli, fantazírovala som o budúcnosti. Predstavovala som si všetky možné scenáre, ktoré sme si vysnívali, všetky naše hlúpe „únikové plány“.

Adrian.

Iba kvôli nemu som to tu dokázala prežiť.

A len kvôli nemu som skončila tu.

„Nepotrebuješ, aby ti podvedomie hovorilo, čo už vie tvoje vedomie,“ povedal mi hlas. „Si poškvrnená a nečistá. Tvoju dušu pohltila temnota a zhrešila si proti vlastnému druhu.“

Povzdychla som si nad tou starou obohranou pesničkou a pomrvila sa, aby som si urobila väčšie pohodlie, hoci to bol vopred prehraný boj. Svaly som mala stuhnuté už celú večnosť. V týchto podmienkach som nenachádzala komfort.

„Určite ťa mrzí,“ pokračoval hlas, „že si svojmu otcovi zlomila srdce.“

To bola nová taktika – zaskočila ma.

„Môj otec nemá srdce,“ vyprskla som bez rozmyslu.

„Má, Sydney, má.“ Ak som sa nemýlila, hlas znel náramne spokojne, že ma donútil reagovať. „Veľmi ho bolí tvoj úpadok. Najmä keď si sa v našom boji proti zlu javila tak sľubne.“

Posunula som sa a oprela sa o hrboľatú stenu.

„No, má ešte jednu dcéru, ktorá je teraz oveľa sľubnejšia, takže sa cez to určite prenesie.“

„Aj jej si zlomila srdce. Obaja sú zarmútenejší, než si dokážeš predstaviť. Nebolo by pekné udobriť sa s nimi?“

„Ponúkate mi možnosť udobriť sa?“ spýtala som sa opatrne.

„To ti ponúkame od začiatku, Sydney. Stačí povedať a my s tebou s radosťou vykročíme na cestu k vykúpeniu.“

„Chcete povedať, že to doteraz ešte nebolo súčasťou plánu?“

„To bola snaha pomôcť ti k očiste duše.“

„Jasné,“ zamrmala som. „Pomáhate mi hladovaním a ponižovaním.“

„Chceš vidieť svoju rodinu alebo nie? Nebolo by príjemné sadnúť si s nimi a porozprávať sa?“

Nereagovala som, namiesto toho som sa snažila prísť na to, o akú hru ide. Hlas mi ponúkol veľa vecí, odkedy som tu, väčšinou materiálneho charakteru – teplo, mäkkú posteľ, skutočné oblečenie. Núkal mi aj iné odmeny ako retiazku s krížikom, ktorý mi vyrobil Adrian, či jedlo oveľa výživnejšie a chutnejšie ako kaša, čo ma udržiavala nažive doteraz. Dokonca sa ma snažili zlákať na vôňu kávy. Nieкто – pravdepodobne rodina, ktorá si o mňa robila také starosti – im prezradil, čo mám rada.

Ale toto... možnosť vidieť a rozprávať sa s ľuďmi bolo čosi úplne nové. Priznávam, že Zoe a môj otec neboli práve na špici zoznamu tých, čo som túžila vidieť, ale zaujala ma širšia perspektíva, ktorú mi tým zrazu otvárali: život mimo tejto cely.

„Čo by som musela spraviť?“ zisťovala som.

„To, čo si vždy vedela, že musíš urobiť,“ odvetil hlas. „Priznať vinu. Vyznať sa z hriechov a povedať, že si pripravená vykúpiť sa.“

Takmer mi vykĺzlo, že *sa nemám k čomu priznávať*. Vrela som im to už minimálne stokrát. Možno aj tisíckrát. No nasadili mi chrobáka do hlavy. Stretnutie s ľuďmi by znamenalo, že musia prestať púšťať jed do vzduchu... Či nie? A keby sa mi podarilo vyhnúť sedatívam, mohla by som snívať...

„Stačí zopakovať tie slová a uvidím svoju rodinu?“

Hlas odpovedal nechutne povýšenecky.

„Samozrejme, nie hneď. Musíš si to zaslúžiť. Ale mohla by si postúpiť do ďalšej fázy uzdravenia.“

„Prevýchovy,“ opravila som ho.

„Hovoríš to, ako keby išlo o niečo zlé,“ odvetil hlas. „Robíme to, aby sme ti pomohli.“

„Nie, vďaka,“ odvrkla som. „Už si tu začínam zvykať. Škoda odchádzať.“

Okrem toho som vedela, že skutočné mučenie sa začne až na prevýchove. Isteže, fyzicky by to možno nebolo také náročné ako toto, ale práve tam si dávajú záležať na ovládaní mysle. Tieto kruté podmienky ma mali zlomiť, aby som bola slabá, bezmocná a poddajnejšia, keď sa ma budú snažiť zmanipulovať. Aby som im za to bola ešte aj vďačná a ďakovala im.

No predsa som sa nedokázala zbaviť myšlienky, že ak odtiaľto odídem, možno budem môcť znova normálne spať a snívať. Ak by sa mi podarilo nadviazať kontakt s Adrianom, všetko by mohlo byť inak. Aspoň by som zistila, či je v poriadku... ak vôbec prežijem tú ich prevýchovu. Mohla som len hádať, aké psychologické ťahy na mňa vyskúšajú, no nevedela som to s istotou. Vydržím to? Zachovám si zdravý rozum alebo ma obrátia proti všetkým mojim zásadám a milovaným? To som riskovala opustením tejto cely. Navyše mi bolo jasné, že alchymisti disponujú drogami a ovládajú triky, ktoré sa postarajú, aby ich príkazy „zabrali“, a hoci som pred nimi s *najväčšou pravdepodobnosťou* chránená, keďže pred uväznením som pravidelne používala mágiu, strach, že by som mohla byť hocikako zraniteľná, ma neopúšťal. Jediný zaručený spôsob, ako sa chrániť pred ich manipuláciou, bol atrament, ktorý som raz vyrobila a úspešne použila – ale nie na seba.

Vtom ma premohla únava. Tento rozhovor sa očividne skončil. Už som poznala príznaky, tak som sa tomu nebránila a ľahla si na dlážku, aby som sa nechala unášať spánkom bez snov,

ktorý pochoval všetky myšlienky na slobodu. No než ma droga premohla, v duchu som vyslovila meno toho, vďaka komu som to ešte nevzdala.

Adrian...

Po nejakom čase som sa prebudila a v cele našla jedlo. Obvyklá brečka v podobe akýchsi balených teplých cereálií, ktoré boli pravdepodobne obohatené vitamínmi a minerálmi, aby som zostala aspoň ako-tak zdravá. Nazvať to však „teplými cereáliami“ bolo príliš veľkorysé. „Vlažné“ by bolo výstižnejšie. Dali si záležať, aby boli čo najnechutnejšie. Hnusné alebo nie, hltala som ich ako robot s vedomím, že musím mať energiu, keď sa odtiaľto dostanem.

Ak sa odtiaľto dostanem.

Zradná myšlienka ma prepadla, nestihla som ju potlačiť. Odveký strach, čo ma hlodal, desivá možnosť, že ma tu môžu väzniť navždy, že už nikdy neuvidím nikoho z milovaných – ani Adriana, ani Eddieho, ani Jill, nikoho. Nikdy viac nebudem praktizovať mágiu. Nikdy si neprečítam knihu. To posledné ma dnes zasiahlo mimoriadne tvrdo, lebo hoci mi fantazírovanie o Adrianovi pomáhalo zvládať hodiny v temnote, dala by som prvé-posledné za niečo také obyčajné ako lacný román. Vystačila by som si aj s časopisom či brožúrou. S čímkoľvek, čo by nebola tma a ten hlas.

Buď silná, prikázala som si. Vzchop sa kvôli sebe. Naber silu kvôli Adrianovi. On by pre teba hádam urobil menej?

Nie. Kdekoľvek bol, či už v Palm Springs, alebo hocikde inde, vedela som, že sa ma nikdy nevzdá, a ja musím byť rovnaká. Musím byť zocelená, keď sa znovu stretneme. Pripravená na naše zvitanie.

Centrum permanebit. V mysli mi zazneli latinské slová, ktoré na mňa zapôsobili ako vzpruha. V preklade znamenali „stred vydrží“ a boli parafrázou básne, čo sme čítali s Adrianom. *Teraz*

sme tým stredom my, pomyslela som si. On aj ja vydržíme bez ohľadu na to, čo sa stane.

Dojedla som skromný pokrm a, hmatkajúc v tme, som sa presunula k malému umývadlu v rohu vedľa záchodíka, aby som sa aspoň trochu umyla. O skutočnom kúpeli alebo sprche nemohla byť reč (hoci aj tú už použili ako návnadu) a deň čo deň (alebo aspoň ja som to považovala za dni) som sa umývala iba drsnou handričkou a studenou vodou, čo smrdela ako hrdza. Bolo to ponižujúce, vedela som, že ma sledujú kamerami s nočným videním, ale stále to bolo dôstojnejšie než byť špinavá. Takú radosť by som im nedopriala. Zostanem človekom, hoci práve to na mne spochybňovali.

Keď som sa opláchla, zasa som sa schúlila k stene. Zuby mi drkotali a na mokrej pokožke som mala zimomriavky. Ucítim ešte niekedy teplo?

„Hovorili sme s tvojím otcom a so sestrou, Sydney,“ ozval sa hlas. „Veľmi ich zarmútilo, keď počuli, že ich nechceš vidieť. Zoe plakala.“

V duchu ma striaslo a oľutovala som, že som minule pristúpila na ich hru. Hlas si teraz myslel, že tým úskokom s rodinou ma presvedčí. Ako im vôbec napadlo, že by som sa chcela udobrovať s ľuďmi, ktorí ma sem zatvorili? Jediná rodina, čo by som rada videla – moja mama a staršia sestra –, zrejme nebola na zozname návštevníkov, najmä ak otec vyhral rozvodové konanie. To by som vlastne rada zistila, ale nesmela som to dať najavo.

„Nie je ti ľúto, že si im tak ublížila?“ spýtal sa hlas.

„To Zoe a otca by malo mrzieť, ako ublížili mne,“ odsekla som.

„To nemali v úmysle.“ Hlas sa snažil znieť zaliečavo, ale iba čo som mala chuť udrieť kohokoľvek, komu patril – a to nie som násilnícky typ človeka. „Spravili to, aby ti pomohli. Ide nám len o to. Radi by sa s tebou porozprávali a vysvetlili ti to.“

„To určite,“ zamrmlala som. „Ak ste s nimi vôbec hovorili.“ Nenávidela som sa za to, že som debatovala so svojimi väzňami. To bolo najviac, čo zo mňa za poslednú dobu dostali. Museli si to užívať.

„Zoe nás poprosila, či by ti mohla priniesť nízkotučné vanilkové latté, keď ťa príde pozrieť. Dovolili sme jej to. Nemáme nič proti civilizovanej návšteve. Sadnete si a porozprávate sa, aby sa tvoja rodina a hlavne tvoja duša mohli uzdraviť.“

Srdce sa mi rozbúšilo, no nesúviselo to s vidinou kávy. Hlas mi znovu potvrdil, čo už predtým naznačil. Skutočná návšteva, posedenie, pitie kávy... to sa odohrá mimo tejto cely. Ak bola niečo z tých rečí pravda, určite neprivedú otca a Zoe sem – niežeby som ich túžila vidieť. Iba som sa odtiaľto chcela dostať. Utvrdzovala som sa síce v tom, že tu môžem trčať aj navždy, že znesiem všetko, čo vyskúšajú. A naozaj by som to vydržala, ale čo by som tým dosiahla?

Dokázala by som len to, že som tvrdá a vzdorovitá, a hoci by som za to bola na seba hrdá, k Adrianovi by ma to nijako nepriblížilo. Aby som sa vrátila k nemu a k ostatným priateľom... musela som snívať. A aby som mohla snívať, potrebovala som sa vymaniť z tejto drogami zmorenej existencie.

Ba čo viac, ak by som bola niekde inde, nie v malej tmavej kutici, mohla by som opäť čarovať. Zistiť, kam ma to, dočerta, odviekli. Možno by som sa zvládla aj oslobodiť.

Lenže najprv sa musím dostať z tejto cely. Myslela som si, aká som statočná, keď tu zostávam, no zrazu mi došlo, že skutočnou skúškou odvahy bude až únik.

„Chcela by si to, Sydney?“ Ak som to odčítala správne, v hlase bolo badať vzrušenie – priam dychtivosť –, čo sa líšilo od povýšeneckého, panovačného tónu, na aký som si zvykla. Dosiaľ

vo mne nevzbudili toľko záujmu. „Chcela by si podniknúť prvé kroky k očisteniu duše – a k stretnutiu s rodinou?“

Ako dlho živorím v tejto cele, striedavo bdela a bezvládna? Keď som si ohmatala trup a ramená, zistila som, že som výrazne schudla, a to nejaký čas trvá. Týždne, mesiace... netušila som. A kým som ja trčala tu, svet sa ďalej točil bezo mňa – svet plný ľudí, ktorí ma potrebovali.

„Sydney?“

Dávala som si pozor, aby som nepôsobila príliš nedočkavo.

„Ako zistím, že vám môžem veriť? Že mi dovoľíte vidieť sa s rodinou, ak... vykročím na tú cestu?“

„Úskoky a lži nemáme v náture,“ odvetil hlas. „Holdujeme svetlu a čestnosti.“

Klamári, farizeji, hromžila som v duchu. Celé roky ma vodili za nos, hučali do mňa, že dobráci sú monštrá, a pokúšali sa diktovať mi, ako mám žiť. No na tom nezáležalo. Mohli skrátka sľub o rodine dodržať alebo aj nie.

„Dostanem... skutočnú posteľ?“ Podarilo sa mi dosiahnuť, aby mi preskočil hlas. Alchymisti zo mňa spravili vynikajúcu herečku a teraz mali možnosť sledovať, ako ich úsilie prináša ovocie.

„Áno, Sydney. Skutočnú posteľ, poriadne šaty, dobré jedlo. A ľudí, s ktorými sa môžeš rozprávať – ľudí, čo ti pomôžu, ak budeš načúvať.“

To posledné rozhodlo. Ak ma chceli pravidelne začleňovať medzi ostatných, určite ma nemohli ďalej dopovať drogami. Keď už sme pri tom, cítila som sa mimoriadne čulá a napätá. Pumpovali mi do cely nejaký stimulant, dačo, čo ma znervózňovalo, aby som konala nerozvážne. Šikovný trik na vyčerpanú, unavenú myseľ, lebo fungoval – len nie tak, ako očakávali.

Zo zvyku som sa dotkla kľúčnej kosti, pohládzajúc krížik, ktorý tam už nevisel. *Nedovoľ, aby ma zmenili*, modlila som sa v duchu. *Daj, aby som si uchránila myseľ. Nech vydržím všetko, čo príde.*

„Sydney?“

„Čo mám urobiť?“ vydýchla som.

„Vieš, čo robiť,“ odvetil hlas. „Čo treba povedať.“

Priložila som si ruky na srdce a moje nasledujúce myšlienky neboli modlitbou, ale mlkvým odkazom Adrianovi: *Čakaj na mňa. Buď silný. Ja budem tiež. Prerazím si cestu cez čokoľvek, čo si pre mňa nachystali. Nezabudnem na teba. Nikdy sa k tebe neotočím chrbtom, bez ohľadu na lži, aké im budem musieť narozprávať. Náš stred vydrží.*

„Poznáš správne slová,“ zopakoval hlas. Priam slintal.

Odkašľala som si.

„Zhrešila som proti svojmu druhu a nechala si skorumpovať dušu. Som pripravená zbaviť sa temnoty.“

„A aké sú tvoje hriechy?“ naliehal hlas. „Priznaj, čo si spáchala.“

To už bolo ťažšie, ale napriek všetkému som to zo seba dostala. Ak ma to priblíži k Adrianovi a slobode, poviem hocičo.

Zhlboka som sa nadýchla.

„Zamilovala som sa do upíra,“ vy-
hŕkla som.

V tej chvíli ma osle-
pilo svetlo.

ADRIAN

„NEBER TO V ZLOM, ale vyzeráš otrasne.“

Zdvihol som hlavu z lavice a pootvoril jedno oko. Ešte aj cez slnečné okuliare – vnútri – bolo to svetlo príliš ostré, v hlave mi pulzovalo.

„Vážne?“ utrúsil som. „Dá sa to brať v dobrom?“

Rowena Clarková na mňa vrhla pohľad, ktorý sa tak veľmi podobal tomu, akým by ma počastovala Sydney. Zovrelo mi hrud’.

„Ber to ako konštruktívnu kritiku.“ Pokrčila nosom. „Máš opicu? Alebo sa mýlim? Lebo to by naznačovalo, že v istej chvíli si bol triezvy. No súdiac podľa ginu, čo z teba cítim, si nie som taká istá.“

„Som triezvy. Väčšinou.“ Odvážil som sa zložiť si okuliare, aby som si ju lepšie obzrel. „Máš modré vlasy.“

„Tyrkysové,“ opravila ma, rozpačito si ich uhládzajúc. „A videl si ich už pred dvoma dňami.“

„Naozaj?“ Pred dvoma dňami sme mali poslednú spoločnú hodinu kombinovanej techniky na Carltonskej univerzite. Lenže ja som si horko-ťažko pamätal, čo bolo pred dvoma hodinami. „No, dosť možné, že vtedy som nebol úplne triezvy. Ale sú pekné,“ dodal som v nádeji, že ma ušetrí a neodsúdi ma. Neušetrila.

Pravdupovediac, posledné dni semestra som bol triezvy iba tak na päťdesiat percent. Povedal som si totiž, že už za to, že som sa vôbec zmohol na chodenie do školy, si zaslúžim trochu

uznania. Po Sydneinom odchode – únose – som sa sem už neplánoval vrátiť. Okrem pátrania po nej som nemal chuť nikam chodiť ani nič robiť. Dni som trávil schúlený v posteli, čakajúc a snažiac sa nájsť ju v ríši snov. No nedokázal som sa s ňou spojiť. A bolo jedno, kedy som to skúšal, nikdy som ju nezastihol. Nedávalo to zmysel. Nikto nedokáže byť hore tak dlho. S opitými ľuďmi sa ťažko spojiť, pretože alkohol tlmí účinky ducha a blokuje myseľ, ale akosi som pochyboval, že by so svojimi alchymistickými únosami nepretržite žúrovali.

Nedôveroval som vlastným schopnostiam – najmä po tom, čo som chvíľu užíval lieky na potlačenie ducha. No mágia sa mi nakoniec vrátila v plnej sile a nemal som najmenší problém spojiť sa v snoch s kýmkoľvek. V iných veciach som možno bol ľavý, ale stále som bol nespochybniteľne najskúsenejším používateľom ducha, pokiaľ išlo o magické sny. Problém bol v tom, že som stretol len pár ďalších používateľov ducha, takže mi nemal kto poradiť, prečo sa nedokážem spojiť so Sydney. Všetci morojskí upíri ovládajú nejaký druh mágie živlov. Väčšina sa špecializuje na jeden zo štyroch fyzických elementov: zem, vzduch, vodu alebo oheň. Len hrstka z nás ovláda ducha a nie je to zatiaľ tak dobre zdokumentované ako ostatné živly. Napriek množstvu teórií nikto nevedel s istotou určiť, prečo sa neviem spojiť so Sydney.

Profesorkina asistentka hodila pred oči mňa a Rowenu hromadu zviazaných papierov, čím ma vytrhla z myšlienok.

„Čo je to?“

„Ehm, tvoja záverečná skúška,“ pripomenula mi Rowena, gúľajúc očami. „Môžem hádať? Ani tú si nepamätáš? Ani to, že som ti ponúkla, že sa s tebou budem učiť?“

„Zjavne som mal zlý deň,“ zamumlal som a nervózne listoval v papieroch.

Rowenin prísny výraz sa zmenil na súcitný, ale čokoľvek chcela povedať, uťal príkaz profesorky, aby sme boli ticho a pustili sa do práce. Hľadel som na otázky a premýšľal, či by sa nedali odpovede nejako zaonačiť. Čiastočne ma však z postele a späť do školy dohnalo vedomie, aké dôležité je vzdelanie pre Sydney. Vždy mi závidela príležitosť učiť sa, lebo jej to despotický otec nedoprial. Keď som zistil, že tak ľahko ju nenájdem – a verte mi, vyskúšal som všetky možné spôsoby vrátane tých magických –, rozhodol som sa urobiť to, čo by chcela ona: dokončiť tento semester.

Priznávam, že som nepatril k najusilovnejším študentom. Keďže väčšina mojich predmetov boli úvody do rôznych umeleckých štýlov, profesorky boli zvyčajne benevolentné, ak ste odovzdali aspoň nejaký výtvor. Našťastie pre mňa, lebo „výtvor“ bolo asi najzhovievavejšie pomenovanie niektorých príšerností, čo som v poslednom čase spáchal. Kredity som síce získal – s odretými ušami –, ale táto skúška by ma mohla potopiť. Odpovedať sa dalo buď správne, alebo nesprávne, nič medzitým. Nešlo to odfláknúť kresbou či maľbou a počítať s bodmi za snahu.

Kým som potil krv nad otázkami o kreslení kontúr a rozbere krajínok, prepadal som sa cez temné okraje depresie. A nie iba preto, že pravdepodobne pohorím a neurobím skúšku. Sklamem aj Sydney a jej vysoké očakávania. Ale záleží vôbec na nejakom predmete, keď som ju už sklamal v toľkých iných ohľadoch? Ona na mojom mieste by ma už zrejme našla. Bola múdrejšia a vynaliezavejšia. Dokázala by aj nemožné. Ja som nezvládal ani to najbežnejšie.

O hodinu neskôr som odovzdal test s malou dušičkou, či som ním nezbabral celý semester. Rowena skončila skôr a čakala ma pred triedou.

„Chceš skočiť na niečo pod zub?“ spýtala sa. „Pozývam.“
„Nie, vďaka. Musím na stretko so sesterkou.“

Podozrievalo si ma premerala.

„Neplánuješ šoférovať, že nie?“

„Už som triezvy, ďakujem za dôveru,“ odvrkol som. „Ale ak ti to urobí radosť, nie, idem autobusom.“

„Tak sme asi skončili, hm? Posledný deň v škole.“

Zarazene som si uvedomil, že zrejme má pravdu. Čakalo ma síce ešte pár predmetov, ale tento bol náš jediný spoločný.

„Určite sa ešte uvidíme,“ ubezpečil som ju hrdinsky.

„Dúfam,“ odvetila s pohľadom plným obáv. „Máš moje číslo. Teda aspoň kedysi si ho mal. Cez leto budem tu. Zavolaj, či už mne, alebo Cassie, ak sa budeš chcieť stretnúť... alebo sa budeš potrebovať vyzrozprávať... Viem, že máš ťažké obdobie...“

„Zažil som aj horšie,“ zaklamal som. Nevedela ani o polovici z toho, čo som preskákaval, a ani nesmela, nie ako obyčajný človek. Myslela si, že sa so mnou Sydney rozišla, a ničilo ma sledovať, ako ma ľutuje. No nemohol som ju opraviť. „Rozhodne ti zavolám, tak maj telefón poruke. Uvidíme sa, Ro.“

Skormútene mi zamávala, keď som vykročil k najbližšej autobusovej zastávke. Nebola ďaleko, ale kým som k nej došiel, lialo zo mňa. Palm Springs ovládol máj a krátku jar postupne striedalo horúce dusné leto. Znovu som si nasadil slnečné okuliare a čakajúc na autobus som sa snažil ignorovať hipsterský párík, čo fajčil kúsok odo mňa. Cigarety boli jediným zlovykom, ku ktorému som sa od Sydneinho zmiznutia nevrátil, ale niekedy to bolo ťažké. Veľmi ťažké.

Aby som sa rozptýlil, otvoril som tašku a nakukol na malú sošku zlatého draka. Položil som mu dlaň na chrbát a pohladil drobné šupiny. Žiaden umelec by nedokázal vytvoriť také dokonalé dielo, pretože on nebol ozajstná socha. Bol to skutočný drak – presnejšie kallistan, čo je druh dobromyseľného démona –, ktorého privolala Sydney. Priľnul k nám obom, ale len ona